

2

PÁN NOBUSUKE TAGOMI sedel a radil sa s božskou Piatou knihou konfuciánskej múdrosti, taoistickou veštekou knihou po stáročia nazývanou I-ťing alebo Kniha premien. Na pravé poludnie ucítil nepokoj z návštevy pána Childana, ktorý mal k nemu zavítať o dve hodiny.

Jeho kancelárie sídlili na dvadsiatom poschodí budovy Nippon Times na Taylorovej ulici pri Zálive. Cez sklenú stenu bolo vidno lode, ktoré sa plavili popod most Golden Gate. Práve teraz sa plavila veľká obchodná loď za ostrovom Alcatraz, ale pána Tagomiho nezaujímala. Prišiel k stene, odmotal šnúрку a spustil bambusové žalúzie. Vo veľkej miestnosti sa zošerilo, takže už nemusel prižmurovať oči. Konečne mal väčší pokoj a mohol rozmýšľať.

Pochopil, že zákazníka sa mu uspokojiť nepodarí. Nech mu Childan prinesie hocičo, zákazník nebude nadšený. Musí sa s tým zmieriť. Treba však urobiť všetko, aby nebol nespokojný.

Za žiadnu cenu ho nesmie uraziť nevhodným darom.

Zákazník už čoskoro priletí na letisko novou nemeckou raketou Messerschmitt 9-E. Pán Tagomi takou loďou ešte nescetoval, takže keď bude vítať pána Baynesa, bude sa musieť snažiť vyzeráť blazeovane, bez ohľadu na skutočné rozmery

rakety. Musí si to nacvičiť. Postavil sa pred zrkadlo a nasa-
dil pokojný, mierne znudený výraz, aby sa presvedčil, či sa
mu to darí. Áno, pán Baynes, isteže, sú veľmi hlučné. Nedá
sa v nich čítať. Lenže na druhej strane, let zo Štokholmu do
San Francisca im trvá len štyridsaťpäť minút. Na tomto mies-
te by sa možno hodilo slovko či dve o nemeckých technic-
kých prešľapoch. Určite ste už o tom počuli v rozhlase. Tá
katastrofa nad Madagaskarom. Musím povedať, že tie staré
lietadlá mali aj svoje prednosti.

Najdôležitejšie bude nezachádzať do diskusií o politike,
lebo nepozná Baynesove názory na najdôležitejšie politické
otázky. Tie sa však prejavia. Dá sa čakať, že pán Baynes bude
ako Švéd neutrálny. Ale napriek tomu letel Lufthansou a nie
na krídlach spoločnosti SAS. To už si žiada istú obratnosť...
Vážení pán Baynes, vraví sa, že Herr Bormann je vážne cho-
rý, že strana si má na jeseň zvoliť nového ríšskeho kancelára.
Sú to len fámy? Bohužiaľ, medzi Ríšou a PSA existuje toľko
tajomstiev...

V zložke na stole má ukrytý výstrižok z New York Ti-
mes s posledným rozhovorom, ktorý pán Baynes denníku po-
skytol. Tagomi ho teraz začal dôkladne skúmať, hlavu kvôli
mierne nedokonalým kontaktným šošovkám sklonil. Roz-
hovor sa týkal – hádam už deväťdesiaty ôsmy raz – nutnosti
hľadať na Mesiaci vodné pramene.

„Túto závažnú otázku ešte môžeme vyriešiť,“ povedal pán
Baynes. „Náš najbližší sused je zatiaľ, s výnimkou vojenských
cieľov, dočista nevyužitý.“ Sic! – preblysko pánovi Tagomi-
mu myslou šikovné latinské slovko. Už nám to čosi o pánovi
Baynesovi prezrádza. Nemá armádu práve v láske. Pán Ta-
gomi si to vryl do pamäti.

Stlačil gombík interkomu. „Slečna Ephreikianová, môže-
te mi priniesť magnetofón?“

Otvorili sa dvere a vošla slečna Ephreikianová, v ten deň pôvabne skrášlená modrými kvetmi vo vlasoch.

„Orgován,“ všimol si pán Tagomi. Kedysi na ostrove Hokkaido pestoval kvety.

Slečna Ephreikianová, vysoká tmavá Arménka, sa uklonila.

„Máme náš super extra rekordér pripravený?“ spýtal sa pán Tagomi.

„Áno, pán Tagomi.“ Slečna Ephreikianová si sadla, prenosný magnetofón na batérie bol v pohotovosti.

„Spýtal som sa Knihy,“ spustil pán Tagomi, „či bude moje stretnutie s pánom Childanom prínosné, ale na svoje sklamanie som dostal nepriaznivý hexagram Presila mocného. Strop padá. Priveľká váha v strede, rovnováha chýba. Veľmi ďaleko od tao.“ Magnetofón šumel.

Pán Tagomi mlčal, utriedoval si myšlienky.

Slečna Ephreikianová sa naňho mlčky pozerala a čakala. Šum utíchol.

„Zavolajte mi na chvíľu pána Ramseyho,“ požiadal Tagomi.

„Áno, pane,“ odložila magnetofón a vyšla. Opäťky jej klopkali.

Vošiel pán Ramsey so zložkou plnou vývozných listín. Mladý, usmievavý, odetý v kockovanej košeli so širokou kravatou a obtiahnutých rifliach bez opaska, ktoré si moderní elegáni tak cenili. „Zdravíčko, pán Tagomi,“ pozdravil. „Dnes máme vskutku pekný deň.“

Pán Tagomi sa uklonil.

Pán Ramsey vzápätí zmeravel a aj on sa uklonil.

„Radil som sa s Knihou,“ začal pán Tagomi, keď sa slečna Ephreikianová opäť usadila s magnetofónom na kolenách. „Istotne viete, že pán Baynes, ktorý k nám čochvíľa osobne

príde, má voči takzvanej východnej kultúre chladný prístup ako pravý severan. Mohol by som sa pokúsiť zmeniť jeho predstavy pomocou originálov čínskych malieb či keramiky z tokugawského obdobia... ale obrátenie na vieru nie je našim cieľom.“

„Chápem,“ prikývol pán Ramsey a na belošskej tvári sa mu objavila snaha o sústredenie.

„Preto sa prispôsobíme jeho predsudkom a darujeme mu nejaké cenné americké dielo.“

„Pravdaže.“

„Vy máte americký pôvod. Napriek tomu, že vynakladáte značné úsilie, aby ste si stmavili pokožku.“ Premeral si Ramseyho pohľadom.

„Obyčajné opálenie horským slnkom,“ odvetil Ramsey potichu. „Aby som si doplnil vitamín D.“ Výraz pokory na tvári však prezrádzal čosi iné. „Ubezpečujem vás, že som ostal verný svojim koreňom...“ Pánovi Ramseymu chýbali slová. „Že som neprerušil kontakty s... s tradičnou miestnou kultúrou.“

Pán Tagomi sa otočil k slečne Ephreikianovej. „Pokračujme, prosím.“ Opäť sa ozval zvuk magnetofónu. „Po porade s Knihou a získaní hexagramu Ta Kuo, čiže dvadsiateho ôsmeho, som potom našiel vskutku nezvyčajný verš na piatom mieste, ktorý znie:

*Vyschnutý topol vypučal,
Starena sa vydáva.
Bez úhony. Bez slávy.*

Všetko zreteľne ukazuje na to, že nám pán Childan nebude mať čo ponúknuť. „Tu si pán Tagomi doprial krátku prestávku. „Buďme úprimní. Vo veci amerického umenia sa